

Autopoética

Ursula Heinze de Lorenzo

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

HEINZE DE LORENZO, URSULA (2011 [1996]). “Autopoética”. *Boletín Galego de Literatura*: 15/16, 259-262. Reedición en *poesiagalega.org*. Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/824>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

HEINZE DE LORENZO, URSULA (1996). “Autopoética”. *Boletín Galego de Literatura*: 15/16, 259-262.

* Edición dispoñíbel desde o 21 de maio de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

Ursula Heinze de Lorenzo*

Autopoética

escribir é vivir
 escribir é sobrevivir
 escribir é gozar
 escribir é tolear
 escribir é amar
 escribir é odiar
 escribir é resignar
 escribir é revolucionar
 escribir é comunicar
 escribir é silenciar
 escribir é confesar
 escribir é mentir
 escribir é observar
 escribir é inventar

* Ursula Heinze naceu en Colonia (Alemania) no ano 1941. Na Universidade daquela cidade licenciouse en Filoloxía Xermánica, formou parte do grupo de teatro e fixo estudos de piano e canto. Ingresou como Catedrática de inglés e alemán nun Instituto de Ensino Medio e foi lectora de alemán na Universidade de Valladolid entre 1973 e 1977. En 1968 trasládase a Galicia, onde casou co profesor e filólogo galego Ramón Lorenzo, con quen vive na actualidade, nunha aldea próxima a Santiago de Compostela chamada Roxos. Aínda que xa dende nova amosara a súa querencia pola literatura de creación, publicando poesías e relatos en xornais alemáns, o certo é que a súa obra podemos dicir que está escrita enteiramente en galego. Foi membro fundador e presidenta do P.E.N. Club Galego. Actualmente é vicepresidenta do Comité de traducción e dereitos lingüísticos do P.E.N. Club Internacional. Precisamente, no eido da traducción ten realizado un importante labor, con obras de Böll, Grass, Ende, Lobe, etc.

O seu labor de creación repártese entre libros para adultos e para xoves. Para o primeiro tipo de lectores podemos citar *O soño perdido de Elvira M.* (novela, 1982), *Remuíños en coiro* (relatos, 1985) ou *Culpable de asasinato* (novela, 1993, Premio Blanco-Amor). Para lectores máis novos escribiu un importante número de títulos que sería prolixo relacionar aquí enteiramente. Entre outros moitos, podemos citar: *O buzón dos nenos* (1985), *Sempre Cristina* (1986), *A casa abandonada* (1987, Premio Merlín), *Anaiansi* (1989), *A nena de ouro* (1991), *Nace un campión* (1991), etc. Tamén escribiu libros de antropoloxía social, como *Arredor da muller en dezaioito mundos* (1985) e *Mulleres* (1991). Ademais colabora na Radio Galega e en revistas de ámbito nacional, estatal e internacional.

escribir é calar
escribir é berrar
escribir é admitir
escribir é rexeitar
escribir é buscar
escribir é atopar
escribir é desculpar
escribir é denunciar
escribir é abandonar
escribir é recuperar
escribir é rir
escribir é chorar
escribir é provocar
escribir é abrandar
escribir é enfermar
escribir é curar
escribir é ir
escribir é vir
escribir é ver
escribir é imaxinar
escribir é coñecer
escribir é ignorar
escribir é medrar
escribir é encoller
escribir é comezar
escribir é rematar

escribir é morrer

Morte anunciada

Abril, ceo azul. Os primeiros raios de sol repousan na miña mesa de traballo. Hoxe o cuarto non precisa calefacción. Sentada diante duns folios brancos, éntranme as ganas de produtividade. Disfruto da claridade e da temperatura agradable, igual ca unha mosca que apareceu, hai tempo, non sei de onde. Ela está disposta coma min a traballar, eu coa pluma e ela co seu insistente ssssss. Ás veces facemos unha pausa. Ela descansa coma min. Póusase nalgún lugar afastado onde non a vexo, pero desde onde ela observa con toda seguridade como vou enchendo pouco a pouco os folios.

Ata aquí todo é normal. O encabuxamento comeza nun momento concreto do día. Xusto despois de xantar, cando eu teño por costume monear unha hora no sofá ó lado da mesa de traballo, ela entra en acción cunha furia inusitada, alcanzando precisamente nestes momentos maior velocidade de voos e emisión de sons persistentes ca no resto do día.

A penas pecho os ollos e xa sinto os ssssss no pelo, no pescozo e nas orellas, apurando ela na transmisión dunha chea de mensaxes que non entendo.

Intenteino todo. Inspeccionei as paredes e os libros, petei nos papeis e sacudín as cortinas. Nada. Nin rastro da mosca.

Déitome. Estou a punto de quedar durmida e aí está o maldito ssssss na orella. Reacciono coa man case automaticamente, proporcionándolle unha boa labazada ... á miña orella, claro, porque o demo da mosca liscara a tempo. ¿Como, nabo, sabe a condenada cando estou durmida? ¿Como intúe o lapote que lle teño preparado para esquivala?

Preparo unhas follas dobradas de xornal, segura de asesta-lo golpe mortal esta vez.

Pecho os ollos disimulando durmir e agardo os acontecementos co firme propósito de demostra-la miña astucia superior á dunha mosca. Non faltaría máis.

Sigo agardando un bo anaco. A mosca non vén e eu son incapaz de descansar. Ten que haber algo que lle indica cando durmo de verdade e cando non. ¿Se cadra controla o ritmo de expirar e aspira-lo aire? ¿Móvome ó durmir ou quedo tesa? ¿Ronco ou non? ¿En que se fixa? Sábeo unicamente o trasno do bicho.

Durante uns días, as sestas convértense nunha guerra cun inimigo invisible ou visible, pero inalcanzable. Só se me ocorre unha solución: deixar de lado as miñas conviccións ecoloxistas –sigo abonada á revista *Natureza Galega*– e usa-lo Raid que, segundo o anuncio na tele, mata-as-moscas-ben-mortas.

Preparo a actuación. Merco un bote de insecticida eficaz-e-seguro-contra-toda-clase-de-insectos e colócoo nunha banqueta ó alcance da man. Pecho os ollos e respiro profundamente e con regularidade. Afío o oído ó máximo. Todo o corpo está en tensión á espera do que vai vir. A perna esquerda empézame a doer por ter collido unha mala postura. Non me atrevo a corrixila por medo a botar abaixo todo o preparado.

Aguanto.

Agardo.

Ansío os ssssss.

A mosca non aparece por ningures. Téñome que erguer porque se me acabou o tempo de descanso. Síntome máis esgotada que antes de me deitar.

Barallo a posibilidade de que o bichoco preferise busca-lo aire libre ó abri-la fiestra pola mañá. O arrecendo das flores dun loureiro diante do meu cuarto de traballo debeuna atraer moito máis cá atmósfera seca e cargada do interior da casa.

Esquézome da mosca. Despois dun opulento xantar déitome a durmir feliz no sofá. É só unha ilusión. Ssssss ... aí está a desgraciada da mosca, practicando primeiro no cristal da fiestra e acto seguido na miña testa. Hoxe non teño o Raid ó lado, pero

dispoño da man. Levántoa a modiño e ¡plaf!, efectúo unha losqueada por sorpresa. A raposeira da mosca xa fuxira e o golpe cáeme con toda a forza na testa. O meu instantáneo ¡ai! de dor vai seguido dun xuramento forte de cago-na-nai-que-te pariu ou algo polo estilo. Non queda dúbida de quen é a máis espelida das dúas.

Con todo, non me rindo. Comento o asunto cun amigo, que me aconsella respirar coa boca aberta, porque ese ruído específico atrae as moscas. Estou disposta a probalo todo.

Ó día seguinte preparo a suposta sesta con todo detalle: unhas follas dobradas dun xornal, o spray de-morte-ben-morta, os ollos pechados, a boca aberta con respiración profunda.

Agardo con impaciencia. Noto un crecente cansazo por mante-la boca aberta e parece que me entra frío. Estou afeita a durmir cos labios pechados. Non me deixo vencer e sigo estoicamente inmóbil.

Tan cansa estou que caio durmida por uns momentos. Esperto cun sobresalto, non polo ansiado zunido, senón precisamente pola súa ausencia. A mosca non fai acto de presenza.

¿Que ocorre?

¿Que fixen mal para que non veña?

Transcorren dous días máis. Non me concentro, durmo mal, síntome destemperada. Nunha palabra: estou de mal humor. Busco a mosca por todas partes e non dou con ela. Entrou na miña vida un día sen chamala, dándome a lata, e agora parece que non podoo vivir sen que me dea a lata.

Ármome de paciencia. Durmi-la sesta convértese para min nun eufemismo.

Preocúpome. ¿Pasaríalle algo? Ideo un último recurso. Arranxo todo coma de cote. Deixo a boca aberta e esta vez cuns grans de azucre na punta da lingua apoiada no labio inferior. Seguro que atraporei o bichiño con esta técnica infalible.

Contra todo prognóstico resisto só uns cantos minutos. O azucre disólvese de contado e o líquido prodúceme cóxegas ó escorrer polo queixo abaixo.

Érgome para me lavar no cuarto de baño. No anco está o caldeiro coa auga de fregar aínda sen baldeirar.

Coido que foi a intuición a que me retivo un segundo para botar unha ollada dentro. Alí estaba a mosca, morta, bonita, co corpo brillante de negro e turquesa, as ás estendidas coma un pequeniño avión aterrado nunha lagoa.

Desde aquel día abandonei o costume de durmi-la sesta. Agora descanso nunha butaca facendo crucigramas.